

prima instanță - Gh. Stratulat,
instanța de apel –M. Guzun, A. Doga, A. Nogai,

ÎNCHEIERE

09 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecătorul
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Babii Veaceslav,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Babii Veaceslav împotriva Ministerului Sănătății, intervenient accesoriu Frumosu Vitalie privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă și încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2015, prin care s-a respins cererea de apel declarată de Babii Veaceslav și s-a menținut hotărârea judecătorei Centrului mun. Chișinău din 10 martie 2015,

c o n s t a t ă ;

La 27 iunie 2014, Babii Veaceslav s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Sănătății al Republicii Moldova în care a solicitat anularea ordinului Ministerului Sănătății nr. 54-P1 din 08 mai 2015 privind concedierea sa din funcție de medic-șef sanitar al raionului, medic-șef al Centrului de sănătate publică raională Drochia, restabilirea în funcție de medic-șef sanitar al raionului, medic-șef al Centrului de sănătate publică raională Drochia, încasarea a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă - de la momentul eliberării până la restabilirea în funcție și încasarea prejudiciului moral în mărime de 30000 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea pretențiilor formulate a reiterat că, la 08 decembrie 2011 prin ordinul nr.174-p1 al Ministerului Sănătății cu privire la personal a fost numit în funcția de medic șef sanitar al raionului, medic-șef al Centrului de sănătate publică raional Drochia pe un termen de 5 ani. Ulterior prin ordinul nr.54-P1 din 08 mai 2014 al Ministerului Sănătății a fost concediat în temeiul art. 86 alin.1) lit. o) Codul Muncii.

Susține că motivul concedierii sale este prejudicierea materială a instituției și anume precum că prin decizia Curții de Apel Bălți din 13 iunie 2013 s-a decis încasarea sumei de 5000 lei cu titlu de prejudiciu moral, suma de 2405 lei

cheltuieli de judecată și 100 lei taxa de stat din contul Centrului de Sănătate Drochia în beneficiul salariatului Mihail Bursanovschi, ca rezultat al emiterii de către Babii Veaceslav a ordinului nr.127 la 12 iulie 2012 privind desfacerea contractului individual de muncă cu Mihail Bursanovschi. Însă conform informației de la Centrul de Sănătate Drochia s-a confirmat că prin ordinul de plată nr.218 din 25 septembrie 2013 în suma de 7500 lei și ordinul de plată nr.283 din 13 decembrie 2013 în suma de 2449 lei, în baza documentelor executorii, Centrul de Sănătate Drochia a fost prejudiciat în suma de 9949 lei.

Consideră că la aplicarea acestei sancțiuni disciplinare nu s-a ținut cont de circumstanțele care au stat la baza emiterii Ordinului nr.127 din 12 iulie 2012, de faptul că acest ordin a fost anulat prin ordinul nr.150 din 13 august 2012 emis până la examinarea acțiunii civile înaintată de Mihail Bursacovschi, ordinul fiind adus la cunoștință salariatului.

Afirmă că Ordinul Ministerului Sănătății nr.54- P1 din 08 mai 2014 cu privire la concediere conține date obligatorii cum sunt termenul în care sancțiunea poate fi testată. Totodată Ministerul Sănătății nu i-a adus la cunoștință documentele care au stat la baza emiterii ordinului de concediere din funcție.

Susține că începând cu 12 mai 2014 s-a aflat în concediu medical, ordinul de concediere fiindu-i adus la cunoștință, la 06 iunie 2014.

Prin încheierea judecătoriei Drochia din 04 august 2014 pricina civilă înaintată de Babii Veaceslav a fost strămutată spre judecare la judecătoria Centru mun. Chișinău.

Prin încheierea judecătoriei Centru mun. Chișinău din 17 septembrie 2014 s-a suspendat procesul civil și dosarul s-a înaintat Curții Supreme de Justiție pentru soluționarea conflictului de competență jurisdicțională.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 08 octombrie 2014 s-a constatat competența judecătoriei Centru mun. Chișinău pentru judecare în fond. Cauza fiind remisă spre judecare în fond judecătoriei Centru mun. Chișinău.

În cadrul examinării pricinii în fond reclamantul Babii Veaceslav prin cererea de concretizare a pretențiilor înaintate a solicitat încasarea din contul Ministerului Sănătății în beneficiul său a sumei de 37377,20 lei ceea ce constituie salariul pentru absența forțată de la muncă timp de șapte luni.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 10 martie 2014, acțiunea înaintată de Babii Veaceslav a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2014, s-a respins apelul declarat Babii Veaceslav și s-a menținut hotărârea judecătoriei Centru mun. Chișinău din 10 martie 2015.

La 17 iulie 2015, Babii Veaceslav a declarat recurs împotriva hotărârilor judecătorești, cerînd casarea acestora, admiterea recursului, și emiterea unei noi decizii de admitere integrală a pretențiilor.

În motivarea recursului recurentul a indicat că nu este de acord cu soluția instanțelor ierarhic inferioare, este contrară prevederilor legale fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt.

Susține că instanțele investite cu judecarea fondului au examinat fondul cauzei fără a ține cont de prevederile art. 209 Codul Muncii. Concluziile instanței de apel precum că termenul de sancționare se calculează din 23 decembrie 2013 și nicidecum din 25 septembrie 2013, sunt vădit greșite.

Afirmă că ordinul de concediere nr.54-P din 08 mai 2014 a fost emis peste termenul de șase luni din ziua semnării ordinului nr.127 din 12 iulie 2012.

Consideră că prevederile art. 86 alin.1) lit. o) Codul Muncii sunt interpretate eronat. Data abaterii disciplinare este data când a fost semnat actul juridic nefondat, însă nu ziua când unității i s-a cauzat un prejudiciu.

Mai susține că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume prevederile art.208 Codul Muncii. Concluzia precum că obligația angajatorului prealabilă emiterii ordinului de concediere și anume de a solicita explicații salariatului a fost respectat prin consemnarea refuzului în procesul verbal respectiv, este nefondată.

Totodată indică că ordinul emis de către Ministerul Sănătății nu conține datele prevăzute în art. 210 Codul Muncii.

Prin referința depusă la 01 septembrie 2015 Ministerul Sănătății a indicat că instanțele investite cu judecarea fondului au emis o soluție întemeiată, argumentată, bazată pe legislația în vigoare, cu examinarea tuturor probele prezentate de către părți. A pledat pentru respingerea recursului ca nefondat și neîntemeiat.

Prin referința depusă la 25 august 2015 Frumosu Vitalie a indicat că susține integral poziția Ministerului Sănătății.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii Curții de Apel Chișinău (f.d.136), decizia a fost expediată în adresa participanților la proces la 15 iunie 2015, însă nu există dovada legală de recepționare motiv pentru care instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 17 iulie 2015 este depus în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau

aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probe administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de către Babii Veaceslav în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Babii Veaceslav, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari